

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **T.T.T. , nar. ... , státní příslušnost Vietnamská socialistická republika**

zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem, se sídlem Příkop 8,
602 00 Brno

proti

žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem 13 Chu Van An,
Hanoi, Vietnamská socialistická republika, s doručovací adresou:
Ministerstvo zahraničních věcí, se sídlem Loretánské náměstí
5, 118 00 Praha 1

- v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2017 č. j. 3688/2017-
HANOI

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označené jako záznam o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

usnesení ze dne 8. 11. 2017 č. j. 3688/2017-HANOI (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání na území České republiky je nepřijatelná, neboť si předem nesjedнала termín k jejímu podání, ačkoli tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena, a nepodala žádost osobně.

Žaloba

2. Právní zástupce žalobkyně v žalobě uvedl, že žalobkyně se dne 8. 11. 2017 dostavila osobně se svojí zástupkyní zmocněnou pro přítomnost při osobním podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání k žalovanému a byla na základě sjednaného termínu pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání vpuštěna v úředních hodinách do vnitřních prostor žalovaného. Zde osobně na úředním formuláři s příslušnými náležitostmi podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Po podání žádosti byla tato žádost i s náležitostmi žalobkyni vrácena prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 4. 12. 2017 zpět spolu se stejnopisem záznamu o usnesení žalovaného o nepřijatelnosti této žádosti, které žalovaný učinil do spisu podle § 169h odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).
3. Své žalobní námitky žalobkyně rozdělila do dvou okruhů. V prvním žalobním bodu tvrdila, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný neuvedl důvod, pro který postupoval dle ust. § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V rozhodnutí je pouze uvedeno, že si žalobkyně nesjedнала termín k podání žádosti a bližší odůvodnění rozhodnutí neobsahuje. Žalobkyně k tomu dále uvedla, že měla sjednaný termín k podání žádosti (byť k podání žádosti o vízum), jelikož bez sjednání termínu by nebyla do vnitřních prostor správního orgánu vpuštěna. Nehledě na to, že měla termín k podání žádosti sjednaný, je třeba zdůraznit, že žalovaný obecně není oprávněn žádost posoudit jako nepřijatelnou podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu nesjednání termínu pro osobní podání žádosti. Ze znění citovaného ustanovení je zřejmé, že žádost je nepřijatelná pouze v případě, kdy cizinec nedodrží způsob sjednání termínu pro podání žádosti, který stanoví zákon o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců v rozhodném znění však žádný způsob sjednání termínu pro podání žádosti nestanoví.
4. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítala, že splnila povinnost osobního podání žádosti ve smyslu ust. § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců a že tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí o tom, že žádost je nepřijatelná, neboť nebyla podána osobně, je nepřezkoumatelné a v celém textu usnesení není nijak blíže odůvodněno. Dle žalobkyně se jedná rovněž o nepravdivé tvrzení. Zákonná zástupkyně žalobkyně podala žádost osobně na přepážce žalovaného správního orgánu. Žalovaný měl správně o jednání spojeném s podáním žádosti sepsat protokol, který by postavil najisto, jaké osoby byly podání žádosti osobně přítomny a jaký byl průběh podání žádosti. Žalobkyni nemůže být k tíži, že takový protokol nebyl sepsán, a proto nyní nemůže sloužit jako důkaz, že zákonná zástupkyně žalobkyně ve skutečnosti žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podala osobně. Povinnost žalovaného sepsat o podání žádosti protokol podle § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyplývá ze speciální právní úpravy osobního podání žádosti v § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017. Jelikož správní orgán protokol o podání žádosti nese-psal, porušil ustanovení o správním řízení.

Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

5. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve uvedl, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s.ř.s.“), a nepodléhá tak soudnímu přezkumu.
6. Pokud by soud uznal žalobu podle ustanovení § 65 s.ř.s. přípustnou, považoval žalovaný žalobu za nedůvodnou z následujících důvodů. K první žalobní námitce žalovaný uvedl, že podle § 169f zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen sjednat si termín osobního podání žádosti způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce. Žadatel je povinen podat žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Pokud má být žádost podle § 169d odst. 2 zákona podána osobně v době určení pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a je-li zároveň stanovena povinnost podle § 169f zákona o pobytu cizinců sjednat si za účelem osobního podání žádosti termín, je ze systematiky těchto ustanovení zřejmé, že tato povinnost je splněna pouze, pokud se žadatel zaregistroval pro druh a účel pobytového oprávnění, který skutečně zamýšlí podat. Ostatně i důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 326/1999 Sb., k § 169d uvádí: „Z důvodu nutnosti organizace práce zastupitelských úřadů v návaznosti na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení je rovněž stanoveno, že podání musí být učiněno v době stanovené pro daný typ pobytového oprávnění“. Žalobkyně se zaregistrovala pro jiný druh a účel pobytu, než pro který následně podala na přepážce zastupitelského úřadu žádost. Takový postup nelze považovat za splnění registrační povinnosti ve smyslu § 169f zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně učinila disimulované (zastřené) právní jednání a nemůže mít tedy z něho prospěch.
7. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobkyně, že žalovaný nebyl oprávněn konstatovat nepřijatelnost žádosti z důvodu nesplnění registrační povinnosti, jelikož takový následek nesplnění registrační povinnosti spojuje § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pouze se situací, kdy si žadatel nesjednal termín způsobem stanoveným zákonem. Podle tvrzení žalobkyně přitom zákon žádný způsob sjednání termínu nestanoví. Podle § 169f zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen „předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.“. Z toho je zjevné, že zákon zcela jednoznačně stanoví způsob sjednání termínu osobního podání žádosti, a to tak, že určení konkrétního způsobu ponechává na zastupitelském úřadu. Žalovaný v souladu s § 169f zákona o pobytu cizinců určil a prostřednictvím internetových stránek zastupitelského úřadu zveřejnil způsob sjednávání termínů pro osobní podání žádosti prostřednictvím objednávacího systému Visapoint. Žalovaný proto byl v takovém případě oprávněn vyžadovat předchozí registraci žalobkyně pro dotčený druh a účel pobytu, který skutečně zamýšlel podat, prostřednictvím systému Visapoint. Jelikož žalobkyně registrační povinnost nesplnila, jednal žalovaný zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců, pokud odmítl žádost přijmout jako nepřijatelnou.
8. Z uvedeného vyplývá, že konstatování nesplnění osobní přítomnosti je pouze přímým logickým důsledkem nesplnění podmínky registrační povinnosti. Jelikož posledně uvedená povinnost nebyla v dotčené situaci splněna, jednal žalovaný v souladu se zákonem, pokud odmítl přijmout žádost z důvodu nesplnění povinnosti osobní přítomnosti.

9. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom judikatury k zákonu o pobytu cizinců ve znění do 15. 8. 2017, zejména pak rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 10 Azs 153/2016 - 52 ze dne 30. 5. 2017. Tuto judikaturu je však třeba číst v kontextu zásady zákonnosti při výkonu státní správy a zásady rovného zacházení stanovené § 7 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb. správní řád.
10. Pokud žalobkyně ospravedlňuje svoje jednání, mj. tím, že systém Visapoint registraci fakticky neumožňuje, MZV k tomuto registračnímu systému ve světle výše uvedeného rozsudku NSS sděluje následující. Právní situace v době vydání zmíněného rozsudku rozšířeného senátu NSS byla odlišná od té, které nastala v souvislosti s novelou zákona o pobytu cizinců č. 222/2017 Sb., účinnou od 15. 8. 2017. Odlišnost spočívá v tom, že tato novela prostřednictvím ustanovení § 169d odst. 2, § 169f a § 169h výslovně zmocňuje zastupitelské úřady k provádění regulace (filtrace) podávaných žádostí již na zastupitelských úřadech. Zatímco NSS ve své judikatuře vychází z předpokladu, že selekci žadatelů bude provádět Ministerstvo vnitra tím, že většině žádostí o dotčený typ pobytového oprávnění nebude vyhověno (bod 93 rozsudku ve věci 10 Azs 153/2016 - 52), vyjádřil zákonodárce uvedenou novelou výslovně vůli ponechat takovou selekci na zastupitelských úřadech. Jinými slovy, zákonodárce stanovil, že nikoli každý má právo na podání žádosti, ale pouze ten, kdo vyhoví požadavku na sjednání termínu osobního podání žádosti, představující filtrační nástroj počtu žadatelů a naplňující tak základní funkci viz jako opatření migrační politiky státu. S ohledem na skutečnost, že soudce je při svém rozhodování vázán pouze zákonem, nelze na nově vzniklou právní situaci aplikovat pravidlo judikované NSS za již překonaného právního stavu. Žalovaný dále uvedl, že Zastupitelský úřad v Hanoji v souladu s § 169f zákona o pobytu cizinců určil jako způsob sjednání termínu pro osobní podání žádosti systém Visapoint. Z tohoto důvodu se může možnosti podat žádost domáhat pouze ten, kdo si takto stanoveným způsobem sjednal termín osobního podání žádosti. To, že žadatel nemohl v reálném čase získat přes systém Visapoint termín k podání žádosti, zatímco jiný žadatel ano, svědčí naopak tomu, že systém Visapoint byl funkční, protože plnil svoji regulační (filtrační) funkci. Skutečnost, že se žadateli zaregistrovat nepodařilo z důvodu nedostatku volných termínů a tedy bez vlastního zavinění, neruší správnost postupu zastupitelského úřadu, který musel takovou žádost posoudit jako nepřijatelnou. Pokud je počet termínů k podání žádosti o určitý pobytový titul omezený a v důsledku toho se k podání žádosti nemohou zaregistrovat všichni zájemci o tento pobytový titul, znamená to, že zájem je mnohem vyšší, než by odpovídalo kapacitním možnostem zastupitelského úřadu všechny žádosti zpracovat, a že dotčený systém pouze plní funkci, pro kterou byl zaveden, tedy funkci filtrace zájemců o pobyt v České republice.
11. Jakkoliv čekací doba na volný termín mohla být v konkrétním případě frustrující, neopravňuje žadatele k obcházení stanoveného způsobu podání žádosti lstí. Jednání žadatele, který se následně uchýlil ke „kreativním“ způsobům náhradního podání není ničím jiným než snahou obejít účel regulace. Takovému chování žalobkyně nenáleží soudní ochrana.
12. K systému Visapoint, který byl organizačním opatřením na principu elektronických úředních hodin, jímž se žadatelům umožňovalo splnění povinnosti osobního podání žádosti na příslušném zastupitelském úřadu, žalovaný uvedl, že byl od 1. 11. 2017 na všech zastupitelských úřadech ČR pozastaven a byl nahrazen jiným způsobem registrace.
13. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud, v případě, že uzná žalobu jako přípustnou, tuto jako

nedůvodnou zamítl.

14. K vyjádření žalovaného zaslala žalobkyně obsáhlou repliku, ve které setrvala na svých názorech a námitkách činěných v žalobě.

Původní rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu

15. Krajský soud po prvním projednání věci shledal žalobu důvodnou a rozsudkem ze dne 26. září 2018 č. j. 30 A 229/2017-56 rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2017, č. j. 3688/2017-HANOI zrušil pro nepřezkoumatelnost způsobenou nedostatkem důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný napadl rozhodnutí krajského soudu kasační stížností, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. ledna 2019 č. j. 4 Azs 320/2018-64, kterým rozsudek krajského soudu v Plzni zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a poukázal na právní názor vyslovený již v rozsudku ze dne 21. 11. 2018 č. j. 6 Azs 289/2018 - 31, kde dovodil, že „stěžovatel učinil výrok usnesení *žádost je nepřijatelná* na základě toho, že si žalobkyně předem nesjedнала termín k jejímu podání a nepodala ji osobně. Takovéto odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud vzhledem ke specifické povaze usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců za zcela dostatečné.“ V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro odchýlení se od svých dřívějších závěrů. Z toho důvodu i nyní napadené rozhodnutí stěžovatele posoudil tak, že obsahuje, byť v míře omezené, důvody vysvětlující jeho závěry. Z tohoto důvodu shledal závěry krajského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí jako nesprávné. Krajský soud v dalším řízení zavázal povinností posoudit zákonnost rozhodnutí žalovaného, a to na půdorysu závěru Nejvyššího správního soudu o jeho přezkoumatelnosti. Krajský soud se přitom vypořádá kromě závěrů plynoucích z usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017 č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, i s navazující judikaturou Nejvyššího správního soudu věnující se posouzení povinnosti žadatelů dodržovat úřední hodiny pro konkrétní typy pobytových oprávnění v rámci systému Visapoint, kterou argumentoval v kasační stížnosti stěžovatel.
16. Krajský soud v Plzni vydal následně dne 20. 3. 2019 pod č. j. 30 A 229/2017-87 rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného opětovně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proti uvedenému rozsudku si podal žalovaný kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2019 č. j. 4 Azs 154/2019-30). Ve svém zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že názory krajského soudu uvedené v jeho rozsudku jsou vnitřně rozporné a tento rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud, aby v dalším řízení vycházel z toho, že žalobou napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné a tudíž přezkoumatelné, a že má k projednání věci nařídit jednání.

Jednání před soudem

17. Žalobkyně a její právní zástupce na jednání konaném dne 25. 9. 2019 svoji účast omluvili a souhlasili s tím, aby se jednalo v jejich nepřítomnosti. Pověřený zaměstnanec žalovaného se při ústním jednání zabýval otázkou, zda byla žádost žalobkyně o zaměstnaneckou kartu podána nouzově ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu či nikoli. Žalovaný měl

za to, že nešlo o nouzové podání, neboť není nezákonné, pokud správní orgán jako nepřipustnou posoudí žádost, která je podaná bez registrace a v úředních hodinách, které jsou určeny pro podání jiného typu žádosti (žalobkyně měla objednaný termín pro podání žádosti o pobytu za účelem podnikání a podala žádost o zaměstnaneckou kartu). Žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 75/2018 a 9 Azs 186/2018, které říkají, že úřad nepostupuje nezákonně, pokud nepřijme žádost, podanou v úředních hodinách, které jsou určeny pro podání jiného typu žádosti. Žalobkyně v daném případě podala žádost bez registrace a mimo úřední hodiny a především pak bez žádosti o upuštění od osobního podání žádosti a bez všech dokladů a odůvodnění svého takřka nezákonného postupu (např. bez dokladů o marných pokusech registrace v systému Visapoint). Za takové situace neměl správní orgán jinou možnost než žádost žalobkyně vyhodnotit jako nepřijatelnou, protože zastupitelský úřad není oprávněn za žadatele dovozovat, z jakého důvodu podal žádost o jiné pobytové oprávnění, než pro které si sjednal termín podání žádosti, a zda by případně mohl uplatnit žádost o upuštění od osobního podání žádosti. Správní orgán v daném případě neměl jinou možnost, než žádost žalobkyně posoudit jako nepřijatelnou. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 7. 2019 č. j. 15 A 218/2017, který řešil obdobnou věc a dospěl k závěru, že v případech, kdy nebyla podána žádost o upuštění od osobního podání žádosti, nelze aplikovat pojem „nouzově podané žádosti“. Rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018 sp. zn. 4 Azs 150/2018, který v bodě 33 uvádí, že nepřijatelnost lze aplikovat pouze na případy, kdy žádost nebyla spojena se žádostí o upuštění od osobního podání. Krajský soud v Plzni jednání odročil na den 13. 11. 2019.

Posouzení věci soudem

18. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
19. Žaloba není důvodná.
20. Při projednání žaloby krajský soud vycházel z následujících zákonných ustanovení a dospěl k níže uvedeným závěrům.
21. Podle ust. **§ 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců** *žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení pak platí, že: „Osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Povinnost osobního podání žádosti se vztahuje i na zákonného zástupce.“*
22. Podle **§ 169d odst. 3 věty první citovaného zákona** *zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.*
23. Dle ust. **§ 169f zákona o pobytu cizinců** *je žadatel povinen si předem sjednat termín osobního*

podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.

24. Podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu nepřijatelná, jestliže si cizinec předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem.
25. Podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.
26. Před samotným posouzením žalobních námitek soud nejprve posuzoval námitku žalovaného týkající se nepřipustnosti žaloby proti předmětnému záznamu o usnesení z důvodu, že uvedený záznam není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Touto právní otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2018 č. j. 6 Azs 82/2018-19 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), ve kterém dospěl závěru, že se o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. jedná, neboť: „autoritativně a závazně určuje, že řízení o žádosti o povolení k pobytu či dlouhodobé vízum nebylo zahájeno a na tuto žádost se hledí, jako by nebyla podána – s konečnou platností tedy rozhoduje o osudu této žádosti (srov. body 37 a 40 odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 227/2016-36. Případné vyhovující rozhodnutí správních soudů v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí by přitom stěžovateli poskytlo bezprostřední a účinnou ochranu, neboť po zrušení tohoto usnesení by byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (respektive v první fázi k opětovnému posouzení přijatelnosti žádosti), v němž by byl zavázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (§78 odst. 5 s.ř.s.)“. S výše uvedeným názorem zdejší soud souhlasí, a proto považuje žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného za přípustnou.
27. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného odůvodnění, zdejší soud uvádí, že tuto považuje za nedůvodnou. Při hodnocení této námítky vycházel krajský soud, vázán ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozhodnutí ze dne 30. 11. 2019, z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018 č. j. 6 Azs 289/2018-21, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že pro soudní přezkum rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti o udělení víza či k povolení pobytu podle § 169h zákona o pobytu cizinců stačí, jsou-li v něm vymezeny důvody, pro něž příslušný správní orgán vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou. Uvedené požadavky rozhodnutí žalovaného splňuje, a proto soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
28. Ze žaloby, z vyjádření žalovaného a ze správního spisu vyplývají nesporné skutečnosti, že žalobkyně na základě sjednaného termínu pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za

účelem podnikání podala při osobní návštěvě dne 8. 11. 2017 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji na úředním formuláři žádost o zaměstnaneckou kartu. Ještě téhož dne vydal žalovaný záznam o usnesení č. j. 3688/2017-HANOI-I, ve kterém uvedl, že žádost je nepřijatelná, neboť „cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena - § 169h odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb.“ a „žádost nebyla podána osobně - § 169h odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb.“

29. Soud neshledal jako důvodnou námitku, že žalovaný nebyl oprávněn stanovit sjednávání termínů žádosti o dlouhodobý pobyt prostřednictvím systému Visapoint. Včleněním ust. § 169f do zákona o pobytu cizinců (s účinností od 15. 8. 2017) bylo žalovanému umožněno, aby podání žádosti o pobytové oprávnění bylo podmíněno předchozím sjednáním termínu. Zároveň bylo ponecháno na jednotlivých zastupitelských úřadech (tedy i na žalovaném), aby stanovily způsob, kterým je žadatel povinen si sjednat termín osobního podání žádosti a tento způsob zveřejnily na své úřední desce. Žalovaný tuto povinnost splnil tak, že žalovaný na své úřední desce stanovil způsob pro sjednání termínu systém Visapoint. Žalobkyně si byla povinná přes tento systém předem zaregistrovat termín k podání žádosti o konkrétní druh a účel pobytového oprávnění. Je tedy nutno konstatovat, že žalovaný nepochybil a postupoval v souladu se zákonem.
30. Ze správního spisu, ze žaloby a z vyjádření žalovaného, učiněném při ústním jednání dne 25. 9. 2019, vyplynuly skutečnosti, které jsou mezi stranami nesporné a které krajský soud při předchozích řízeních o žalobě žalobkyně nevzal v potaz. Z vyjádření žalovaného při ústním jednání a rovněž z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně spolu s podanou žádostí o zaměstnaneckou kartu, kterou podala na zastupitelském úřadu v úředních hodinách vyhrazených pro podání žádostí o povolení k pobytu za účelem podnikání, nepodala žádost o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Jelikož soud vzal jako podklad pro své rozhodnutí oproti dřívějšímu rozhodování výše uvedené skutkové okolnosti, dospěl k novým právním závěrům.
31. Jak byl již výše uvedeno, v projednávané věci byla žádost žalobce dle § 169h zákona o pobytu cizinců vyhodnocena jako nepřijatelná ze dvou důvodů: 1) Podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. jelikož cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu, a 2) podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tj. jelikož žádost nebyla podána osobně.
32. V daném případě je nutno poukázat na rozdíl v postupu podle výše citovaných ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a podle § 169h citovaného zákona. K uvedenému se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 10. 2018 č. j. 4 Azs 150/2018-35 takto: *„Ze systematiky zákona tedy vyplývá, že institut nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je možné aplikovat pouze na žádosti, které nebyly spojeny s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. Bylo by zcela nelogické, aby žádost byla nepřijatelná a řízení nebylo zahájeno pro nesjednání termínu k podání žádosti, který může být z povahy věci využit pouze pro osobní podání žádosti, aniž by bylo postaveno najisto, zda cizinec vůbec musí žádost podat osobně. V případě spojení žádosti o pobytové povolení s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání, je tedy třeba postupovat podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jakožto podle zvláštního předpisu ve vztahu k § 169h odst. 1 písm. a) tohoto zákona. V případě neshledání důvodů pro upuštění od povinnosti osobního podání zastupitelský úřad rozhodne o zastavení řízení.“* Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 1. 2019 č. j. 3 Azs 65/2018-27: *„Z prvně jmenovaného ustanovení*

vyplývá, že podáním pobytové žádosti (spojené zpravidla s žádostí o upuštění od osobní přítomnosti), při současném doložení důvodů pro upuštění od povinnosti jejího osobního podání, dochází k zahájení řízení o věcném posouzení dané pobytové žádosti. Není tedy vedeno, jak tvrdí stěžovatel, samostatné řízení o upuštění od povinnosti jejího osobního podání. Pokud potom zastupitelský úřad (stěžovatel) přisvědčí důvodům předestřeným cizincem pro upuštění od osobního podání žádosti, pobytovou žádost věcně posoudí. V opačném případě řízení o pobytové žádosti v souladu § 169d odst. 3, větou třetí zákona o pobytu cizinců zastaví. (...) Z § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců oproti tomu plyne, že pokud si cizinec nesjedná předem termín podání žádosti, je žádost nepřijatelná a podle § 169h odst. 3 citovaného zákona není řízení (o žádosti o pobytové oprávnění) v takovém případě zahájeno, a na žádost se hledí, jako by nebyla podána. Ze systematiky zákona tedy vyplývá, že institut nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je možné aplikovat pouze na pobytové žádosti, které nebyly spojeny s žádostí o upuštění od osobní přítomnosti. (...) V případě spojení pobytové žádosti s žádostí o upuštění od osobní přítomnosti je tedy třeba postupovat podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který představuje zvláštní úpravu vůči § 169h odst. 1 písm. a), ve spojení s § 169h odst. 3 téhož zákona. (...) Vydání usnesení o nepřijatelnosti pobytové žádosti podle § 169h odst. 1 písm. a) a § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců je totiž při současném podání žádosti o upuštění od osobní přítomnosti pojmově vyloučeno.“ Na základě výše uvedeného je zřejmé, že pro další postup správního orgánu poté, co žadatel podá žádost o pobyt (v úředních hodinách určených pro podání jiného typu pobytové žádosti), je rozhodné, zda žadatel spolu s žádostí podá rovněž žádost o upuštění od osobního podání žádosti. Pokud není taková žádost podána, má se za to, že žádost nebyla podána osobně a správnímu orgánu nezbyvá než žádost o vydání povolení k pobytu vyhodnotit jako nepřijatelnou dle ust. § 169h odst. 1 písm. a) a § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

33. Žalovaný v daném případě nepochybil, pokud žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou, neboť postupoval totiž přesně tak, jak mu určovala platná a účinná právní úprava. Žalovaný neměl v daném případě jinou možnost než ve smyslu ust. § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o zaměstnaneckou kartu, kterou žalobkyně podala v termínu, který si objednala pro podání žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání (tedy za jiným účelem, než byl účel zaměstnanecké karty), vyhodnotit jako nepřijatelnou. V případě, kdy žalobkyně podala svou žádost o zaměstnaneckou kartu v úředních hodinách určených pro žádosti týkající se jiného typu pobytového oprávnění, je totiž pro další postup správního orgánu rozhodné, zda žalobkyně spolu se svou žádostí o pobytové oprávnění podala či nepodala rovněž žádost o upuštění od osobního podání této žádosti. V daném případě žalobkyně žádost o upuštění od osobního podání pobytového žádosti nepodala.
34. Soud k uvedenému doplňuje, že žalovaný za něj není oprávněn dovozovat, z jakého důvodu si žalobkyně podala žádost o jiné pobytové oprávnění, než pro které si u žalovaného sjednala termín k jejímu podání, a zda by případně mohla uplatnit žádost o upuštění od osobního podání žádosti. Pokud tedy žalobkyně spolu se žádostí o zaměstnaneckou kartu v daném případě nepožádala o upuštění od povinnosti jejího osobního podání, musel žalovaný její žádost vyhodnotit jako nepřijatelnou podle § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo možno na její žádost o zaměstnaneckou kartu ve smyslu § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců hledět jako na osobně podanou.
35. Na případ žalobkyně není v návaznosti na výše uvedené ani možné aplikovat závěry

rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017 č. j. 10 Azs 153/2016-52, podle něhož je v situaci dlouhodobě prakticky nefunkčního systému Visapoint třeba považovat za řádně podané i takové žádosti, které se do dispozice zastupitelského úřadu dostaly nestandardním postupem (např. jako příloha stížnosti proti postupu jeho pracovníka); podání žádosti „nouzovým“ způsobem je totiž v podstatě jedinou účinnou obranou žadatele před nezákonným jednáním veřejné správy spočívající v tom, že mu neposkytne v přiměřené lhůtě možnost podání žádosti postupem zákonem standardně předpokládaným.

36. Soud uzavírá, že žalovaný v nyní posuzované věci postupoval v souladu s § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pokud vyhodnotil žádost žalobkyně o zaměstnaneckou kartu jako nepřijatelnou, neboť tuto žádost podala žalobkyně v termínu, který si sjednala pro podání žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem podnikání (tj. jiného pobytového oprávnění za jiným účelem), a zároveň předmětná žádost nebyla spojena s žádostí o upuštění od osobního podání této žádosti. Tento postup žalovaného dle přesvědčení soudu žalobkyni nijak neomezil v přístupu k orgánu veřejné moci, neboť jí nic nebránilo v tom, aby s uplatněnou žádostí o zaměstnaneckou kartu požádala rovněž o upuštění od jejího osobního podání a doložila důvody, které jí neumožňovaly sjednat si termín v přiměřené době a lidsky důstojným způsobem. Pokud by žádost o upuštění od osobního podání žádosti uplatnila, postup žalovaného dle § 169h zákona o pobytu cizinců by byl vyloučen.
37. Jelikož soud neshledal žalobní námitky důvodnými, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení

38. V návaznosti na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 30. 7. 2019 č. j. 4 Azs 154/2019-30, kterým byl původní rozsudek krajského soudu zrušen, rozhoduje soud nyní o nákladech řízení vynaložených jednak před Nejvyšším správním soudem v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a jednak v řízení před soudem krajským. Krajský soud vycházel při rozhodování o nákladech řízení z ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, který ve věci úspěch neměla. Žalovaná byla úspěšná jak v řízeních o dvou předchozích kasačních stížnostech před Nejvyšším správním soudem, tak v řízení u krajského soudu, z tohoto důvodu by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovaný správní orgán však náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 13. listopadu 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu